

felv om den blev vedtagen aldeles uforandret, vilde være et betydeligt Fremskridt og blive modtagen med Glæde af dem, den nærmest angaaer. Jeg beklager imidlertid, at jeg ikke vil kunne gaae ind paa den Endring, det førstnævnte ærede Medlem omtalte som en i hans Tanker væsentlig Forbedring, nemlig om at afskaffe Begrænsningen for Saughytterets Bidde mellem Flænerne, ikke saameget, fordi jeg tillægger mig nogen competent Dom om selve dette Spørgsmaal, men fordi jeg ikke i noget Detailspørgsmaal, der ret egentlig udfordrer særlig Sagkundskab — Kjendskab til Fiskeri overhovedet og særligt til Fiskeriet i Llimsfjorden — vil fravige, hvad den af Regjeringen nedsatte sagkyndige Commission har tilraadet, hvilken Commission, som de ærede Medlemmer ville erindre, væsentligt er udgaaet af kommunale Valg. Den har, som det maa bemærkes, særligt og omhyggeligt undersøgt Spørgsmaalet om, hvorvidt Bestemmelsen angaaende Saughytterets Bidde skulde bibeholdes eller ikke, og det forekommer mig altsaa, at man, naar man ikke er saa heldigt stillet, at man har særligt Kjendskab til disse enkelte Fiskeriforhold, vanskeligt kan fravige det Resultat, hvortil denne sagkyndige Commission er kommen efter meget omhyggelig Overveelse og efterat have forhørt — kan jeg gjerne sige — samtlige Fiskere langs med hele Llimsfjordens Bredder. — Den ærede Rigsdagsmand for Ringkjøbing (Madsen) har ganske Ret i, at Kilen nu ved Veianlæg er bleven til en Indsø; men det maa erindres, at den ikke derfor, og, fordi den har faaet ferskt Vand, har skiftet sin Natur som Statseiendom. Grunden, hvorfor Fiskeriet i Indsøer ene er forbeholdt de tilgrændsende Lodsseiere, er den, at selve Søen er deres Eiendom, hvorimod alt det salte Vand — og dertil regnes hele Llimsfjordens Vanddistrict — er Statens Eiendom, hvorved det faaer en ganske anden Charakter. En Bestemmelse om, at Kilens Fiskeri alene skulde forbeholdes de Omboende, vilde altsaa være en reen Undtagelse fra alle andre gjældende Bestemmelser om Fiskeriet, som jeg ikke vilde tilraade. Veien dertil maatte i mine Tanker være, at de Omboende først erhvervede Eiendomsret til Kilen,

hvoraf da fulgte af sig selv, at de ogsaa udelukkende havde Fiskeriet der, men at give dem en saadan Eiendomsret gennem denne Lov, troer jeg ikke vil være det rigtigste Sted. — Jeg skal nu vende mig til den ærede Rigsdagsmand fra Kjøbenhavn (Wille). Det vil muligt være ham selv og flere af Thingets ærede Medlemmer bekendt, at jeg, under Forhandlingerne i Landstinget netop udtalte mig for Unskeligheden af at faae en almindelig Fiskerilov, som kunde afløse de enkelte Fiskerilove, vi nu allerede have, der efter min Mening gaae i en Detail, som ingenlunde er ønskelig, og, idet jeg tidligere har udtalt dette, har jeg ogsaa derved havt de ferske Blande for Die. Det er mig meget vel bekendt, at der for Tiden savnes Beskyttelse for Fiskeriet i de ferske Blande, dog vel at mærke, ikke hvor en enkelt Lodsseier er eneraadig derover, men kun hvor flere Lodsseiere have Andeel deri, og hvor ikke denne Fiskerilov er ordnet ved ganske særlige Overenskomster og Bestemmelser imellem Vedkommende.

Jeg erkjender Bigtigheden af Emnet, men jeg haaber paa den anden Side, at Rigsdagen ogsaa vil erkjende de Vanskeligheder, som det har at bearbejde et saa stort og fuldstændigt nyt Stof. Det er ganske rigtigt, at der paa Foranledning fra min Side er fremkommet for Ministeriet et foreløbigt Forslag til en almindelig Fiskerilov, omfattende saavel Salt- som Ferskvandsfiskeri; men denne Sag foreligger endnu ikke for Ministeren saa udførligt og flersidigt behandlet, at det har været muligt for mig at indbringe et Lovforslag derom i denne Session.

Rettelse i Rosensrns Foredrag.

Sp. 2546, Lin. 15 f. n.: „Førgænger“, læs „Førgængere“